

deres Rapporter at holde Regjeringen underrettet om, hvad der passerer af Interesse vedrørende Handel og Omsætning m. v. i de Lande, hvor de ere ansatte, dels skulde hjælpe alle danske Undersaatter og ikke blot Søfarende til Rette, naar de i Udlandet komme til at behøve deres Hjælp. Ud fra denne Opfattelse argumenterer man saa for, at det er uretfærdigt at paalægge Skibsfarten at lønne Konsulerne, hvilket bør være Statens Sag, og at Konsulatafgifterne derfor enten helt bør affattes eller i hvert Fald indskrænkes til en tarmæssig Betaling for hver Forretning, Skibsføreren begjærer udført af Konsulen som saadan. Men ved denne Betragtning styder man efter Udvalgets Flertals Formening ud over Maalet. De fleste af Udvalgets Medlemmer erkjende, at Konsulatafgiften nu har Karakteren af en Beskatning til almindelige Statsformaals Fremme og ikke mere kan betragtes som erlagt udelukkende i Skibsfartens Interesse, om den ellers nogeninde har haft denne Karakter, hvilket turde være tvivlsomt, jfr. Plakaten af 26de April 1773. Men dermed er det ikke givet, at Skibsfarten med Rette bør være fri for denne Afgift; der synes nemlig i og for sig ikke at kunne være noget Uretfærdigt i, at den, der sætter sine Kapitaler i Skibe, kommer til at bidrage deraf til de almindelige Statsforbrødenheder lige saavel som den, der sætter sine Kapitaler i faste Eiendomme. Naar Udvalget ikke har kunnet finde Lovforslaget fyldestgjørende, er dette derfor ogsaa begrundet i andre Hensyn. For det Første raader Forslaget ikke fuldstændig Bod paa den Ulighed, hvormed Konsulatafgiften hviler paa Skibe i udenrigs Fart, og som har sin Grund i, at Afgiftens Størrelse i Aarets Løb væsentlig afhænger af, hvor hyppigt Skibet løsser og lader i fremmed Havn. Hvad der er foreslaaet i § 1 andet alinea for at bøde paa denne Ulighed, vil som oftest kun komme de Skibe tilgode, der fare i faste Router, sjældnere de øvrige Skibe, blandt hvilke navnlig de mindre, der fare paa korte Rejser og saaledes hyppigt komme i Havn, særlig lide under den

paapegede Ulighed. Naar det dernæst i Motiverne til Lovforslaget hedder, at det ledende Princip for den foreslaaede Revision af Bestemmelserne om Konsulatafgifterne har været at sikkre den danske Skibsfart en ligesaa gunstig Stilling med Hensyn til dette Punkt, som den svensk-norske Skibsfart indtager, skal Udvalget bemærke, at vor Skibsfart formentlig har Krav paa at blive stillet saa gunstigt, som det overhovedet er muligt, naar alle tilbørlige Hensyn tages, men i hvert Fald ikke ringere end Skibsfarten hos andre søfarende Nationer i Almindelighed og helst gunstigere. Af Hensyn her til mener Udvalget, at vi bør se at komme til en yderligere Nedsættelse af Konsulatafgifterne end den, der er bragt i Forslag i Udkastet, og at man ved dens Regulering bør tage Hensyn til en Sammenligning ikke blot med Sverig og Norge, men navnlig ogsaa med England og Tyssland, hvor denne Afgift næppe er mere end henholdsvis omtrent $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{3}$ af den her foreslaaede.

En saa gennemgribende Forandring, som Udvalget efter det Anførte maatte ønske, kan imidlertid næppe iværksættes i dette Dieblif. Dels mangle de fornødne Oplysninger, og dels vilde Følgen af en øieblikkelig Gjennemførelse blive, at man enten maatte berøve Konsulerne en meget stor Del af deres Indtægter eller ogsaa tilskyde et meget betydeligt Beløb af Statskassen til deres Lønning. Det Første kan man hverken finde hensynsfuldt eller stemmende med, hvad der har været Praxis i andre Tilfælde, hvor der er gennemført Forandringer med Hensyn til Embedsmændenes Lønning. Det Sidste kan man ikke tilraade som varig Foranstaltning, og der vil næppe heller vise sig at være nogen Nødvendighed derfor. Efter de Oplysninger, der foreligge, ses det, at Indtægten ved det langt overveiende Antal af Konsulatembeder er enten slet ingen eller kun nogle faa Hundrede Kroner, og det tør derfor antages, at disse Embeder søges snarere som Vresposter end for Indtægtens Skyld, og at det ingen Vansteligheid vil